

[Grethe Philip.]

stedse sluttet op om en Ribe-Esbjergløsning, og dette standpunkt fastholder vi. Skulle forslaget om projekteringen i Ribe-Esbjergområdet få flertal her ved den forestående afstemning, hvad jeg forventer, vil man i Ribe-Esbjergområdet nu have langt bedre muligheder for at foretage en planlægning for området og i tide erhverve de nødvendige arealer og lægge dem ud på hensigtsmæssig måde.

At der stadig er behov for en udbygning af Odense og Århus universiteter, og at vi klart kan tilslutte os en sådan udbygning, nævner jeg her mere for fuldstændighedens skyld.

Undervisningsministeriet står nu over for en vældig opgave med hele planlægningen af udbygningen af de bestående universiteter og opbygningen af nye universitetscentre. Lokale planlægningsgrupper til støtte for de centrale planlægningsorganer må straks nedsættes, og vi må sørge for, at der i de forskellige planlæggende led bliver givet en effektiv sekretariatsbistand. Hvad der spæres her, kan blive tabt mange gange senere. Der er nu behov for en meget hurtig indsats, så vi snarest kan komme i gang med at realisere den samlede plan, der ligger i dette lovforslag.

I konsekvens af, hvad jeg har sagt, kan jeg anbefale at stemme for det af ministeren til § 2 stillede ændringsforslag vedrørende påbegyndelse af uddannelserne i Ålborg senest i 1974-75, ligesom jeg kan anbefale det af et flertal til § 3 stillede ændringsforslag vedrørende principbeslutning om placering af et universitet i Ribe-Esbjergområdet. Derimod må jeg anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Vi har som resultat af de mange drøftelser og på grund af ministerens store åbenhed over for de tanker, der er bragt frem under udvalgets arbejde, opnået en bred enighed om store dele af lovforslaget, men som det er angivet i betænkningen, vil vi ved den afsluttende afstemning ved tredjebehandlingen savne det største oppositionsparti, socialdemokratiet. Jeg skal ikke nægte, at det er en skuffelse for mig. Jeg har hele tiden ment, at vi burde søge at nå frem til enighed i denne store sag om centrale uddannelsesspørgsmål. Den egner sig efter min me-

ning dårligt til stillingtagen efter partipolitiske linjer. Men sådan skulle det altså ikke være.

Jeg har i de sidste faser af vore forhandlinger ikke kunnet frigøre mig for en ubehagelig følelse af, at der var i hvert fald dele af den socialdemokratiske gruppe, som simpelt hen ikke ønskede at være med her i sidste runde. Forstå det, hvis som kan. Det er dog et lovforslag, som også socialdemokratiet må finde indeholder meget betydelige fremskridt. Men man har altså ikke villet være med til at tage det endelige ansvar. Kan det nytte noget her i den 12. time at bede socialdemokratiet om endnu en gang at overveje sin stilling? Jeg tror, det for mange i den socialdemokratiske gruppe vil være en mærkelig følelse at blive en slags uforpligtede tilskuere til det, vi nu er i færd med at gennemføre.

Nu går vi så i gang med de nye universitetscentre i Ålborg og Roskilde og med den store udbygning af de allerede bestående universiteter. Jeg ønsker skibet, der nu sættes i søen, held og lykke.

Morten Lange: Vi står ved sidste runde af en lovgivning, som har været kørt over talrige omgange, hvor der har været talrige ekskursioner til fjerne egne af landet af diverse udvalg, hvor vi har modtaget et væld af interesserede delegationer fra lige så mange egne, og hvor vi undervejs har konstateret noget særdeles glædeligt, nemlig hvordan interessen for uddannelsen og då specielt den højere uddannelse er vokset til en folkebevægelse ud over landet, en bevægelse, som jeg tror har fået helt andre rødder, end den havde dengang de første skitser til en universitetsplanlægning i Danmark kom på bordet. De folkelige kræfter bag ved de forskellige universitetsudvalg, der er oprettet i mange af landets egne, er stærke, de er langt bredere, end noget sådant har været før, og jeg anser dette for at være et af de vigtige resultater af denne langvarige debat.

I og for sig kunne man formodentlig allerede, da planlægningsrådet fremsatte sin skitse for snart mange år siden, have resolveret, at det var formodentlig lige så god en placering som alle mulige andre, der kunne foreslås, og have aktioneret på den. Der ved havde vi sparet mange udmærkede taler for hinanden, men jeg tror, værdien af det